

ISSN: 2774-0390 (Online)

วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
Journal of Management Science, Sakon Nakhon Rajabhat University
Homepage: <https://so08.tci-thaijo.org/index.php/JMSSNRU>
e-mail: jmssnru@gmail.com

การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลทางการเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้เชิงรุก
และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช วิชาความมั่นคงของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4
โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

The comparative study of the learning effectiveness active learning and
coaching methods in the national security of 4th-year cadets at
Chulachomklao Royal Military Academy

กิตติ กลิ่นหอม^{1*}

Kitti Klinhom^{1*}

¹ สาขาวิชาความมั่นคง กองวิชาสงครามพิเศษ ส่วนวิชาทหาร โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

¹ Department of Security Studies, Special Warfare Division, Military Studies Department, Chulachomklao Royal
Military Academy

*Corresponding author's e-mail: kitti-927@hotmail.com^{1*}

Received: February 19, 2026

Revised: March 02, 2026

Accepted: March 26, 2026

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนนายร้อยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และนักเรียนนายร้อยที่จัดการเรียนรู้โดยการโค้ช และ 2) ศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลองกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 ที่ศึกษารายวิชาความมั่นคง MS 4008 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 60 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก 2) แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการโค้ช 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4) แบบประเมินความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนนายร้อยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่า นักเรียนนายร้อยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ระดับความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียน

รายวิชาความมั่นคง ของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพทางการเรียน, การจัดการเรียนรู้, การจัดการเรียนรู้เชิงรุก, การโค้ช

Abstract

The objectives of this study were 1) to compare learning achievement between cadets who received instruction through active learning and those who received instruction through coaching; and 2) to examine the level of satisfaction toward learning through active learning and coaching approaches. This study employed an experimental research design. The sample consisted of 60 fourth-year cadets enrolled in the Security Studies course (MS 4008) in the second semester of the 2025 academic year, selected by cluster sampling. The research instruments included the following: 1) lesson plans based on the active learning approach; 2) lesson plans based on the coaching approach; 3) a learning achievement test; and 4) a satisfaction assessment questionnaire regarding the instructional approaches. Data was analyzed using mean, standard deviation, and t-test. The results revealed that (1) cadets who received instruction through active learning achieved significantly higher post-test learning achievement than those who received instruction through coaching at the .05 level of statistical significance; and 2) the level of satisfaction toward learning in the security studies course among fourth-year cadets who received instruction through active learning and through coaching was rated at the highest level.

Keywords: learning effectiveness, instructional management, active learning, coaching

ความสำคัญของปัญหาการวิจัย

การศึกษาในศตวรรษที่ 21 มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการปฏิบัติงานในโลกที่มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะสถาบันการศึกษาทางทหาร ซึ่งมีการกิจสำคัญในการสร้างผู้นำทางทหารที่มีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะของผู้นำที่เพียบพร้อม การจัดการเรียนการสอนจึงไม่ใช่เพียงเพื่อถ่ายทอดความรู้เชิงทฤษฎี แต่ต้องสามารถสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่พัฒนาความคิดวิเคราะห์ ความรับผิดชอบ และการประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วิจารณ์ พานิช, 2556) รายวิชาความมั่นคง ในหลักสูตรของโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ถือเป็นรายวิชาหลัก ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจแนวคิด ความหมาย ขอบเขต และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความมั่นคงของชาติ ตลอดจนการประยุกต์ใช้ความรู้ดังกล่าวในการวางแผนและการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงในบริบทของสังคมโลกที่ซับซ้อน การจัดการเรียนการสอนในรายวิชานี้จึงจำเป็นต้องเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม เข้าใจเนื้อหาเชิงลึก และสามารถเชื่อมโยงไปสู่การปฏิบัติได้จริง สถาบันต่าง ๆ จึงตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาจริยธรรมทางทหาร และความมั่นคงของประเทศชาติ (กรมยุทธศึกษาทหารบก, 2537) และการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาความมั่นคง ซึ่งเป็นรายวิชาพื้นฐานสำคัญของนักเรียนนายร้อย โดยมีเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจในหลักการด้านความมั่นคงและสามารถประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้จริง แต่จาก

การประเมินผลการเรียนที่ผ่านมา พบว่ายังมีผู้เรียนบางส่วนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่ามาตรฐาน และผู้เรียนจำนวนไม่น้อย ยังคงขาดแรงจูงใจและความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ (กองวิชาสงครามพิเศษ ส่วนวิชาทหาร โรงเรียนนายร้อย พระจุลจอมเกล้า, 2567)

การเรียนการสอนในรายวิชาความมั่นคง มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนานักเรียนนายร้อย เนื่องจากเป็น พื้นฐานของการสร้างความรู้ ความเข้าใจ และทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ทางทหารในอนาคต อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่พบในปัจจุบันคือ การจัดการเรียนการสอนยังคงใช้วิธีการแบบบรรยาย (lecture) หรือเน้นการถ่ายทอดความรู้ จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียนเป็นหลัก ส่งผลให้นักเรียนนายร้อยขาดโอกาสในการพัฒนาการคิดวิเคราะห์เชิงลึก การฝึกตัดสินใจเชิงยุทธศาสตร์ และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ ยังพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในบางรายวิชาไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง แม้ว่าผู้เรียนจะมีพื้นฐานทางวิชาการที่ดี จากการสำรวจเบื้องต้น พบว่า นักเรียนนายร้อยจำนวนไม่น้อยมีความเข้าใจเชิงทฤษฎี แต่เมื่อเผชิญกับสถานการณ์จำลองหรือปัญหาที่ต้อง อาศัยการตัดสินใจ กลับไม่สามารถเชื่อมโยงองค์ความรู้และประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สถานการณ์ดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า การเรียนรู้ที่อาศัยเพียงการฟังและการท่องจำยังไม่เพียงพอต่อการพัฒนาทักษะด้านความมั่นคงซึ่งมี ลักษณะซับซ้อนและเป็นหัวใจสำคัญของการเป็นนายทหาร ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแสวงหาแนวทางการจัดการเรียนรู้อย่างใหม่ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ และสามารถ ประยุกต์ใช้ความรู้ได้อย่างเหมาะสมในบริบทการปฏิบัติหน้าที่ทางทหาร (โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า, 2563) ในขณะเดียวกัน แนวคิดการจัดการเรียนการสอนร่วมสมัยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน โดย มุ่งเน้นกระบวนการคิดขั้นสูง ทักษะการทำงานร่วมกัน และการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีบทบาทอย่างกระตือรือร้น แนวทางการจัดการเรียนรู้เชิงรุกจึงได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง เนื่องจากเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ลงมือปฏิบัติ จริง และเรียนรู้ผ่านกระบวนการแก้ปัญหาและการอภิปรายอย่างมีความหมาย ซึ่งมีหลักฐานเชิงประจักษ์สนับสนุนว่า สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ (Freeman et al., 2014) ควบคู่กันนั้น วิธีการสอนโดย การโค้ชก็ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นในวงการศึกษา โดยเฉพาะในมิติการพัฒนาศักยภาพรายบุคคล การโค้ชมุ่งเน้น ปฏิสัมพันธ์เชิงคุณภาพระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ผ่านการตั้งคำถามเชิงลึก การให้ข้อเสนอแนะ และการสะท้อนคิด (reflection) ซึ่งช่วยส่งเสริมการตระหนักรู้ในตนเอง พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และเสริมสร้าง ความมั่นใจในการตัดสินใจของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ (Whitmore, 2010)

แม้แนวทางการจัดการเรียนรู้เชิงรุกและการโค้ชจะได้รับการยอมรับในวงวิชาการ รวมถึงมีหลักฐานสนับสนุน ถึงประสิทธิภาพในบริบทการศึกษาทั่วไป แต่ยังคงขาดงานวิจัยที่เปรียบเทียบอย่างเป็นระบบว่าระหว่างสองรูปแบบ ดังกล่าว วิธีใดเหมาะสมและก่อให้เกิดประสิทธิผลต่อการเรียนรู้ในรายวิชาความมั่นคงมากกว่ากัน โดยเฉพาะในบริบท ของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 ซึ่งอยู่ในช่วงเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่การปฏิบัติหน้าที่จริง ความแตกต่างของบริบททางการศึกษาทางทหารซึ่งต้องการทั้งความรู้เชิงทฤษฎีและความสามารถในการตัดสินใจเชิงยุทธศาสตร์ ทำให้ การเลือกวิธีการจัดการเรียนรู้อาจมีความสำคัญอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นในการศึกษาเปรียบเทียบ ประสิทธิภาพทางการเรียนของการจัดการเรียนรู้ทั้งสองรูปแบบ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์สำหรับใช้เป็นฐานใน การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาความมั่นคงของโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า อันจะนำไปสู่การ พัฒนานายทหารที่มีทั้งองค์ความรู้ ความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์ และทักษะการตัดสินใจเชิงยุทธศาสตร์ ที่มีประสิทธิภาพในอนาคต

จากความเป็นมา สาเหตุและสภาพปัญหาข้างต้น การพัฒนานักเรียนนายร้อยให้มีความรู้ ความสามารถ และ ทักษะในการเป็นผู้นำทางทหารที่มีคุณภาพ เป็นภารกิจสำคัญของโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า โดยเฉพาะในยุค ปัจจุบันที่โลกเผชิญกับความท้าทายด้านความมั่นคงรูปแบบใหม่ ทั้งภัยคุกคามด้านการทหาร เศรษฐกิจ การเมือง

สังคม และความมั่นคงไซเบอร์ การจัดการเรียนการสอนจึงไม่อาจจำกัดเพียงการถ่ายทอดความรู้เชิงทฤษฎี แต่ต้องเน้นการสร้างทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ การตัดสินใจที่มีเหตุผล และการแก้ไขปัญหาเชิงสถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม จากการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน พบว่ายังมีข้อจำกัด เนื่องจากใช้วิธีการสอนแบบบรรยายเป็นหลัก ส่งผลให้นักเรียนนายร้อยขาดการมีส่วนร่วม ไม่เกิดการเรียนรู้เชิงลึก และไม่สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้จริง ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้รูปแบบใหม่ ๆ ที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน และพัฒนาศักยภาพด้านความมั่นคงให้ได้อย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช
2. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช

การทบทวนวรรณกรรม

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลทางการเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช สรุปได้ ดังนี้

1. ประสิทธิภาพทางการเรียน หมายถึง ผลลัพธ์ของกระบวนการเรียนรู้ที่แสดงออกเป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงทางองค์ความรู้และทักษะของผู้เรียนหลังจากเข้ารับการจัดการเรียนรู้ตามวิธีที่กำหนด โดยคำนึงถึงการบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2. การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการวางแผน ออกแบบ ดำเนินการ และประเมินผลกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ทั้งเนื้อหา วิธีการเรียนรู้ กิจกรรม องค์ความรู้ ทรัพยากร และบทบาทของผู้เรียนและผู้สอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และสามารถพัฒนาทักษะ ความคิด และสมรรถนะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม โดยที่ครูผู้สอนทำหน้าที่ออกแบบกระบวนการเรียนรู้และอำนวยความสะดวกการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับลักษณะและความต้องการของผู้เรียน

3. การเรียนรู้เชิงรุก หมายถึง แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียน โดยเปิดโอกาสให้คิดวิเคราะห์ อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น แก้ปัญหา และลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ผู้เรียนมิได้เป็นเพียงผู้รับความรู้จากผู้สอน แต่เป็นผู้สร้างความรู้จากประสบการณ์และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ส่งผลให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง สามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม และพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง การสื่อสาร และการทำงานร่วมกัน แนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกมีรากฐานจากทฤษฎีทางการศึกษาที่สำคัญ ได้แก่

ประการแรก ทฤษฎีคอนสตรัคติวิซึมของ Jean Piaget ที่มองว่าความรู้เกิดจากการที่ผู้เรียนสร้างขึ้นด้วยตนเอง ผ่านประสบการณ์และการปรับโครงสร้างทางปัญญา การเรียนรู้จึงเกิดได้ดีเมื่อผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติและเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

ประการที่สอง ทฤษฎีสังคมวัฒนธรรมของ Lev Vygotsky ซึ่งเน้นว่าการเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการช่วยเหลือกันภายใต้เขตพัฒนาการใกล้เคียง (ZPD) แนวคิดนี้สนับสนุนการจัดกิจกรรมกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ประการที่สาม ทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ของ David A. Kolb ที่อธิบายวงจรการเรียนรู้จากการปฏิบัติ การสะท้อนคิด การสร้างแนวคิด และการทดลองใช้ ซึ่งสอดคล้องกับการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการกระทำจริงและการประยุกต์ใช้

โดยสรุป การเรียนรู้เชิงรุกเป็นแนวทางที่บูรณาการการสร้างความรู้ด้วยตนเอง การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และการเรียนรู้จากประสบการณ์เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจเชิงลึก คิดเป็น ทำเป็น และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. การโค้ช หมายถึง กระบวนการพัฒนาผู้เรียนผ่านความร่วมมือระหว่างโค้ชและผู้เรียน โดยใช้การตั้งคำถาม การสนทนา และการสะท้อนคิดเป็นเครื่องมือสำคัญ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนค้นพบศักยภาพของตนเอง กำหนดเป้าหมาย วางแนวทางพัฒนา และรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง โค้ชจึงมิใช่ผู้ถ่ายทอดความรู้โดยตรง แต่ทำหน้าที่กระตุ้น สนับสนุน และชี้นำทางความคิดให้ผู้เรียนเกิดการตระหนักรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง แนวคิดการโค้ชมีพื้นฐานจากทฤษฎีสำคัญหลายประการ ได้แก่

ประการแรก แนวคิดมนุษยนิยมของ Carl Rogers ที่เน้นความเชื่อมั่นในศักยภาพของมนุษย์ การยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข และบรรยากาศที่เอื้อต่อการเติบโต ซึ่งเป็นหัวใจของกระบวนการโค้ช

ประการที่สอง ทฤษฎีการเรียนรู้จากการกำกับตนเอง (self-directed learning) ของ Malcolm Knowles ที่มองว่าผู้เรียนควรมีบทบาทกำหนดเป้าหมาย วางแผน และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง

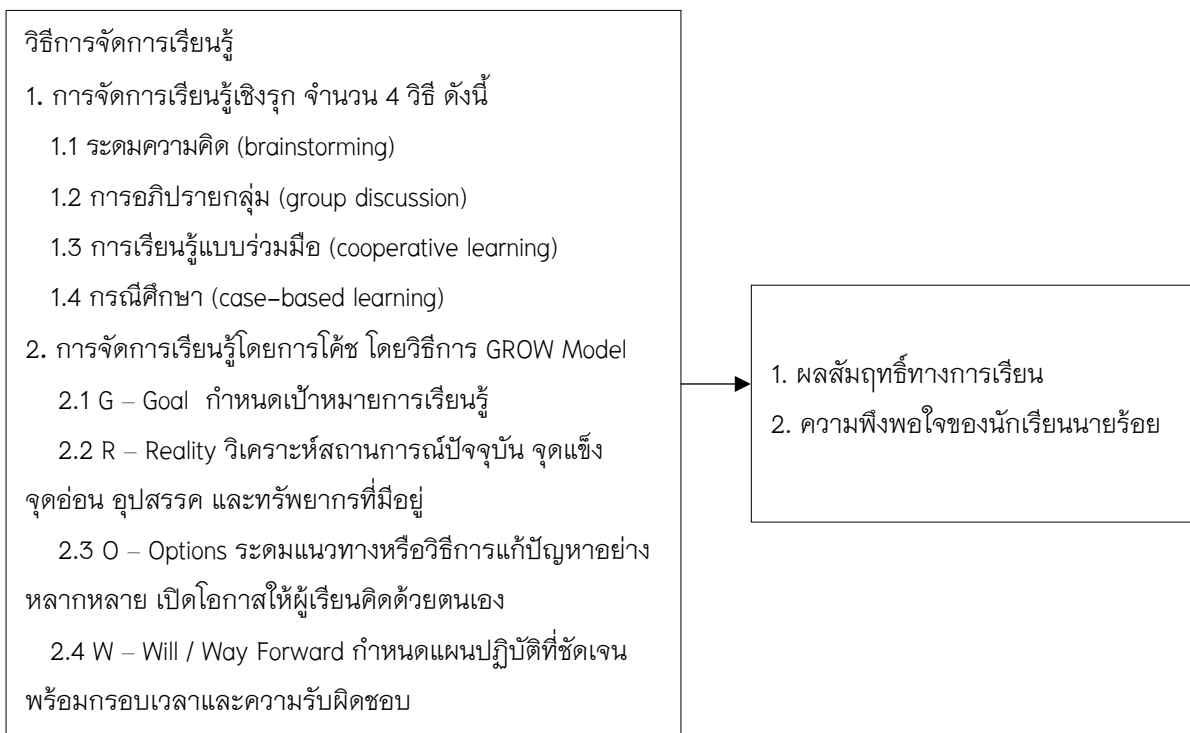
ประการที่สาม แนวคิดการตั้งเป้าหมาย (goal-setting theory) ของ Edwin Locke ซึ่งชี้ว่าการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและท้าทายช่วยเพิ่มแรงจูงใจและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน หลักการนี้ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการโค้ช เช่น การใช้โมเดล GROW เพื่อกำหนดเป้าหมายและวางแผนพัฒนาอย่างเป็นระบบ

โดยสรุป การโค้ชเป็นแนวทางที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมการตระหนักรู้ การกำกับตนเอง และความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์การเรียนรู้ เมื่อบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก จะช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้เชิงลึก และการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างยั่งยืน

ผลการทบทวนงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศชี้ให้เห็นอย่างสอดคล้องกันว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุกสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพิ่มทักษะการคิดขั้นสูง และสร้างทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้ ขณะที่การจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนรายบุคคล ส่งเสริมแรงจูงใจ ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ และความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ งานวิจัยจำนวนหนึ่งยังพบว่าการบูรณาการแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุกเข้ากับกระบวนการโค้ชสามารถยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลทางการเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช วิชาความมั่นคง ของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) แบบสองกลุ่มทดลอง (two-group experimental design) มีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 รายวิชาความมั่นคง (National Security) กลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โดยกลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนรู้เชิงรุก ได้แก่ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 30 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 จัดการเรียนรู้โดยการโค้ช ได้แก่ สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา จำนวน 30 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม โดยผู้วิจัยใช้ สาขาวิชาเป็นหน่วยของการสุ่ม (cluster) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดสาขาวิชาทั้งหมดเป็นหน่วยกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ทำการสุ่มเลือก 2 สาขาวิชา

ขั้นที่ 3 กำหนดให้ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (30 คน) เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนรู้ และสาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา (30 คน) เป็นกลุ่มทดลองที่ 2 จัดการเรียนรู้แบบโค้ช

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก รายวิชาความมั่นคง ของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 จำนวน 4 แผน โดยใช้เวลาเรียนจำนวน 4 ครั้ง ครั้งละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง โดยนำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อ

ตรวจสอบความถูกต้อง โดยมีผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 คน แล้วนำแบบประเมินที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วมาวิเคราะห์หาค่า IOC ซึ่งได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง .80 – 1.00

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช รายวิชาความมั่นคง ของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 จำนวน 4 แผน โดยใช้เวลาเรียนจำนวน 4 ครั้ง ครั้งละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง โดยนำแผนการจัดการเรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง โดยมีผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 คน แล้วนำแบบประเมินที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วมาวิเคราะห์หาค่า IOC ซึ่งได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง .80 – 1.00

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์สมรรถนะการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ของรายวิชาความมั่นคง แล้วดำเนินการร่างแบบทดสอบ โดยกำหนดจำนวนข้อสอบที่ต้องการทั้งหมดเป็น 100 ข้อ เป็นชนิด เลือกตอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก และนำข้อสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว และนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัย 50 ข้อ หลังจากนั้นนำแบบทดสอบเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ประเมินแบบทดสอบแล้วนำแบบประเมินมาวิเคราะห์หาค่า IOC ได้ค่าอยู่ระหว่าง .60 – 1.00 และนำไปทดลองสอนให้กับนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 5 ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มทดลอง วิเคราะห์หาค่าความยาก – ง่าย (p) ของข้อสอบ เท่ากับ .40 – 0.73 ค่าอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ .20 – .80 และค่าเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .82

2.4 แบบประเมินความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง แล้วดำเนินการร่างข้อคำถาม จากนั้นวิเคราะห์หาคุณภาพ ด้านความตรงโดยผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง .80 – 1.00 และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 5 ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มทดลอง และนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น พบว่าแบบประเมินความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87 โดยมีลักษณะเป็นแบบประเมินมาตราส่วน 5 ระดับ (rating scale) จำนวน 20 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยโดยใช้ค่ากลางระหว่างคะแนน 1.00 – 5.00 แบ่งช่วงคะแนนเป็น 5 ช่วงดังนี้

4.51 – 5.00	มากที่สุด
3.51 – 4.50	มาก
2.51 – 3.50	ปานกลาง
1.51 – 2.50	น้อย
1.00 – 1.50	น้อยที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1. ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1) ดำเนินการจัดทำหนังสือจากส่วนราชการ หน่วยงานสังกัด เพื่อดำเนินการขออนุมัติจัดทำวิจัย และเก็บข้อมูลการวิจัยของนักเรียนนายร้อยที่เป็นกลุ่มทดลอง และขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมืองานวิจัย

2) ดำเนินการจัดกลุ่มทดลองจำนวน 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนรู้เชิงรุก และกลุ่มทดลองที่ 2 จัดการเรียนรู้โดยการโค้ช

3.2 ขั้นที่ 2 ขั้นการสอน มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1) ผู้วิจัยทำการสอนทั้ง 2 กลุ่ม โดยนักเรียนนายร้อย กลุ่มที่ 1 ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และนักเรียนนายร้อย กลุ่มที่ 2 ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน

2) เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน หลังเรียน โดยใช้คะแนนทดสอบ (post – test) และแบบประเมินความพึงพอใจโดยดำเนินการประเมินกับนักเรียนนายร้อยทั้ง 2 ห้องเรียน โดยใช้ข้อสอบวัดผลและแบบประเมินฯ ชุดเดียวกัน

3.3 ขั้นสรุป โดยนำคะแนนที่ได้จากการดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบประเมินความพึงพอใจ มาประเมินผลตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาความมั่นคง และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าร้อยละของคะแนนสอบหลังเรียน

4.2 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาความมั่นคง หลังเรียนโดยใช้การทดสอบค่าสถิติ t- test แบบ dependent (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

4.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 ในรายวิชาความมั่นคง ของโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัย

การวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก กับ กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช ตามตาราง สรุปดังตาราง 1

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุกกับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช

การจัดการเรียนรู้	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
การจัดการเรียนรู้แบบ active learning	30	46.63	1.03	4.34	.000
การจัดการเรียนรู้แบบ coaching	30	44.97	1.83		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 46.63$, S.D = 1.03) สูงกว่า นักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช โดยมีคะแนนหลังเรียน ($\bar{X} = 44.97$, S.D = 1.83) สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 กลุ่มที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก สูงกว่า กลุ่มที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช ดังตาราง 2

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช

การจัดการเรียนรู้	ระดับความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียนรู้		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. การจัดการเรียนรู้เชิงรุก	4.73	0.67	มากที่สุด
2. การจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช	4.61	0.85	มากที่สุด
ภาพรวม	4.67	0.76	มากที่สุด

จากตาราง 2 พบว่า ความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนนายร้อยที่ได้รับการสอนเชิงรุกมีคะแนน ($\bar{X} = 4.73$, S.D. = .67) และระดับความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนนายร้อยที่ได้รับการสอนโดยการโค้ชมีคะแนน ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = .85) สรุปได้ว่าระดับความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียนรู้ รายวิชาความมั่นคง ของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช อยู่ในระดับมากที่สุด

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายการวิจัยในประเด็นที่น่าสนใจได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาความมั่นคง ระหว่างกลุ่มทดลองที่ จัดการเรียนรู้เชิงรุก และกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนรู้โดยการโค้ช พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มที่จัดการเรียนรู้เชิงรุก สูงกว่า กลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยการโค้ช และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ส่งผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ได้มากกว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช สาเหตุที่กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่า อาจเนื่องมาจากสาเหตุ ดังนี้

1.1 การจัดการเรียนรู้เชิงรุก มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน การคิดวิเคราะห์การแก้ปัญหา และการลงมือปฏิบัติจริง ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเชิงลึก สามารถเชื่อมโยงความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Prince, 2004; Freeman et al., 2014)

1.2 ลักษณะของรายวิชาความมั่นคง เป็นเนื้อหาที่ต้องการการคิดวิเคราะห์สถานการณ์ การประเมินภัยคุกคาม และการวางแผนยุทธศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก ในขณะที่การจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช แม้จะมีผลต่อการเรียนรู้ แต่ผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่า เนื่องจากกระบวนการโค้ช เน้นการสะท้อนความคิดรายบุคคล การตั้งเป้าหมาย การสนทนา และการโค้ชรายบุคคล ซึ่งอาจต้องใช้ระยะเวลามากกว่าเพื่อส่งผลต่อความเข้าใจเชิงทฤษฎี โดยการโค้ชมีผลเด่นชัดต่อแรงจูงใจ การกำกับตนเอง และเจตคติ แต่ไม่ได้เน้นเนื้อหาความรู้โดยตรงเหมือนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Grant, 2017; Parsloe & Leedham, 2009) ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุภาพร เติวระ (2565) ที่ชี้ว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุก สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ และสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศที่พบว่า การเรียนรู้เชิงรุก ช่วยเพิ่มการมีส่วนร่วมและการจดจำเนื้อหาในระยะยาว

2. หลังการจัดการเรียนรู้ นักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 มีระดับความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียน รายวิชาความมั่นคง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งสองกลุ่ม โดยกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีคะแนนสูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช แสดงให้เห็นว่าทั้งสองรูปแบบสามารถพัฒนา

ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนได้ แต่การจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีประสิทธิผลสูงกว่า สาเหตุที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก สูงกว่า อาจเป็นเพราะรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าว เน้นการลงมือปฏิบัติจริง การมีส่วนร่วมในกิจกรรม การอภิปราย การแก้ปัญหา และการคิดวิเคราะห์ ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง ซึ่งส่งผลให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและยั่งยืน (Prince, 2004., Freeman et al., 2014) นอกจากนี้ การเรียนรู้เชิงรุก ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดความจดจำและการเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุตาพร ปัญญาพฤกษ์ และคณะ (2566) ที่ได้ดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมเสริมสร้างความรู้ในการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก สำหรับครูโรงเรียนในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย พบว่า ครูผู้เข้าร่วมโครงการมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุด สะท้อนให้เห็นถึงความเหมาะสมและประสิทธิภาพของกิจกรรมในการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในบริบทโรงเรียนขนาดเล็ก และปัญหาเกียรติคุณ และคณะ (2563) ได้ศึกษาการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ED1020 ประวัติวรรณคดีและวรรณคดีเอกของไทย โดยประยุกต์ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด การเรียนรู้เชิงรุก กับนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยมหาสารคามวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน ผลการวิจัยชี้ว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวในระดับมาก แสดงให้เห็นถึงการยอมรับและความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก

องค์ความรู้ใหม่

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นอย่างเป็นระบบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่แตกต่างกันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความพึงพอใจของนักเรียนนายร้อยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้ ความแตกต่างดังกล่าวมิได้สะท้อนเพียงคะแนนสอบปลายภาค หากแต่สะท้อนถึงความสามารถในการคิดวิเคราะห์เชิงยุทธศาสตร์ การเชื่อมโยงองค์ความรู้ และการประยุกต์ใช้แนวคิดด้านความมั่นคงในสถานการณ์จำลอง องค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้น คือ การยืนยันเชิงประจักษ์ในบริบทการศึกษาทางทหารว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสัมพันธ์โดยตรงกับระดับการพัฒนาระบอบการคิดขั้นสูง (higher-order thinking skills) ของนักเรียนนายร้อย โดยเฉพาะในรายวิชาที่มีลักษณะเป็นนามธรรมและเชิงยุทธศาสตร์อย่างวิชาความมั่นคง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนควรนำการจัดการเรียนรู้เชิงรุก มาใช้ในการสอนในรายวิชาความมั่นคงอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและกระตุ้นการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียน และโรงเรียนควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนเข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการด้านการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก และกิจกรรมการเรียนรู้โดยการโค้ช เพื่อสร้างความเข้าใจอย่างถูกต้องและสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ควรนำผลการวิจัยไปใช้เป็นกรณีศึกษาสำหรับการพัฒนาทักษะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกของครูผู้สอน

1.3 ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมให้มีการบูรณาการการจัดการเรียนรู้เชิงรุก และการจัดการเรียนรู้โดยการโค้ช เป็นแนวทางการเรียนรู้ในหลักสูตรการเรียนการสอนระดับต่าง ๆ ของโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

และควรจัดให้มีระบบการโค้ช สำหรับการพัฒนาผู้เรียนควบคู่กับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาเจตคติ อุปนิสัย การเรียนรู้ และทักษะชีวิตทางทหาร

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนาชุดสื่อการสอนและแบบฝึกกิจกรรมที่เหมาะสมกับรายวิชาความมั่นคง เช่น กรณีศึกษา สถานการณ์ด้านความมั่นคงจริง การจำลองสถานการณ์ทางทหาร

2.2 ควรพัฒนาตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์และทักษะสมรรถนะของผู้เรียนให้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

เอกสารอ้างอิง

กรมยุทธศึกษาทหารบก. (2537). *ว่าด้วยการต่อสู้เบ็ดเสร็จ 100-4*. กรมยุทธศึกษาทหารบก.

กองวิชาสงครามพิเศษ ส่วนวิชาทหาร โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า. (2567). *ผลการเรียนรายวิชาความมั่นคง MS4008*. ส่วนวิชาทหาร โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า.

บัญชา เกียรติจรุงพันธ์, ณัฐกิตติ์ สิริวัฒนาทากุล, และอรรณพงษ์ ผิวเหลือง. (2563). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ED1020 ประวัติวรรณคดีและวรรณคดีเอกของไทย โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดเชิงรุก (Active learning) สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน. *วารสารศึกษาศาสตร์ มมร*, 8(2), 106-117.

https://e-port.mbu.ac.th/file/profiles31/2662_1613702316.pdf.

บุญชม ศรีสะอาด. (2554). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9 ฉบับปรับปรุงใหม่). สุริยาสาน.

โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า. (2563). *หลักสูตรนักเรียนนายร้อย โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า 2563*. โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า กองทัพบก.

วิจารณ์ พานิช. (2556). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. *วารสารนวัตกรรมการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์*, 1(2), 3-14. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jliwu/article/view/95054>.

สุดาพร ปัญญาพฤกษ์, อนุชิต วัฒนาพร, ณัฐธิดา ดวงแก้ว และทัศน์พล ชื่นจิตต์. (2566). การพัฒนากิจกรรมเสริมสร้างความรู้ในการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก สำหรับครูโรงเรียนขนาดเล็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 17(2), 83-97. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/sskrujournal/article/view/260558>.

สุภาพร เติวียะ. (2565). การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 16(1), 122-134. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/sskrujournal/article/view/252100>.

Grant, A. M. (2017). The third “generation” of workplace coaching: Creating a culture of quality conversations. *Coaching: An International Journal of Theory, Research and Practice*, 10(1), 37-53. <https://doi.org/10.1080/17521882.2016.1266005>.

Freeman, S., Eddy, S. L., McDonough, M., Smith, M. K., Okoroafor, N., Jordt, H., & Wenderoth, M. P. (2014). Active learning increases student performance in science, engineering, and mathematics. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 111(23), 8410-8415. <https://doi.org/10.1073/pnas.1319030111>.

- Parsloe, E., & Leedham, M. (2009). *Coaching and mentoring: Practical conversations to improve learning* (2nd ed). Kogan Page.
- Prince, M. (2004). Does active learning work? A review of the research. *Journal of Engineering Education*, 93(3), 223–231. <https://doi.org/10.1002/j.2168-9830.2004.tb00809.x>.
- Whitmore, J. (2010). *Coaching for performance: Growing human potential and purpose* (4th ed). Nicholas Brealey Publishing.